

Arresterad, häktad, lagförd

Jag slår upp mina ögon och ser mig omkring. Var befinner jag mig? Men en arrestcell känner jag ju snabbt igen. Jag ligger på en gul, brandsäker madrass och längst ned omkring mina ben har jag en kriminalvårdsfilt.

När mina ögon anpassar sig till den gula strålkastarliknande lampan i taket så kommer sakta minnesbilderna tillbaka. Denna gång har jag nog ställt till det. Det sista jag minns var att jag ramlade ut ur en polissbil och över tjänstemannen som polisen benämns som i min kommande dom. Nästa minnesbild är av en till tjänsteman som kommer löpande med draget vapen, hölstrar det och springer rakt in i mig. Sedan blir det svart.

Jag går igenom hela min kropp och har ont precis överallt. Kan knappt röra mig eller vrida på huvudet på grund av smärtan som påminner om en whiplash skada. Jag känner efter om jag har blivit skjuten men tycks ha klarat mig, fast jag är blå över hela kroppen. Jag sätter mig upp och tar ett djupt andetag. Förstår genast att jag brutit revben.

Jag tittar mot arrestdörren och ser anropsradion. När jag tar mig ditåt för att ta reda på brottsrubriceringen känner jag att jag stukat min ankel. Under smärta lyfter jag armen och ser att höger pekfinger är ur led. Det ser galet ut och jag får mitt i eländet ett litet skrattanfall. Det var sista gången jag skrattade på länge. Mitt chocktillstånd kom snart att förvandlas till ren skräck, förtvivlan, paniknätter och många tårar.

Jag ringer på anropsradion för att fråga vad jag är misstänkt för och hinner knappt sätta mig ner förrän en mängd människor stormar in i cellen. Forensic damen topsar alla fingrar, jag fotas och dokumenteras. När jag ber om sjukvård för mina smärtor svarar damen att det inte är hennes problem. Hon lämnar cellen med paraden av blåkläder.

Uniformerade poliser som ställer sig i givaktställning runt min arrestsäng meddelar mig att jag ska förhöras misstänkt för mord x 2. Jag skriker rakt ut men inget ljud kommer från mina stämband. Jag får en klump i halsen och det enda jag kan få fram med bruten röst är min önskan till en advokat. Poliserna marscherar ut, jag lägger mina händer över ansiktet och känner en brännande sveda. Jag minns nu att jag blev sprayad med pepparspray.

De närmaste dygnet svävar jag mellan fiction och verklighet. Tankarna går till mina barn, min lillebror som klev in i 27 Club för två år sedan, mina andra bröder och min mor.

Fjärde dagen i min arrestering var det dags för häktesförhandlingar. Jag får reda på att jag är häktad för grovt våld mot tjänsteman x 2 samt grovt, olaga hot x 2. Jag fördes därefter från häktet i Hudiksvall till häktet i Gävle. Under transporten gjorde poliserna klart för mig att de inte var förtjusta i mig genom diverse gliringar. Den som körde vräkte ur sig skällsord som "PACK! Pack är vad de är". Jag var bojad med handbojor fastsatta i ett midjebälte. Den ena av mina "följeslagare" tryckte hela tiden sin armbåge mot mina skadade revben var gång bilen körde över ett gupp eller accelererade.

De kommande sju veckorna var några av de hemskaste i mitt liv. Det slår mig hur nära jag varit att bli avrättad; att polisen hade kunnat skjuta ihjäl en fallen människa. Min destruktiva självmordslängtande berg och dalbana av sorg, skilsmässa, kriminalitet och missbruk har nu fått ett absurt slut. Men jag lever. Detta faktum omfamnar mig än idag, åttio dagar sedan jag ramlade ur polisbilen och över tjänstemannen. Jag låg och brottades med två stycken tjänstemän plus fyra till som fick ta hjälp av allmänheten för att få bukt med mig och slå mig i bojor.

Väl i häktet Gävle kändes det bra att den destruktiva spiralen kommit till ett slut. Jag hade kunnat gå samma väg som min

lillebror som öppnade en toalettdörr på Medis och klev rakt in i 27 Club. Undrar om han träffat Janis, Jimi, Amy, Curt, Jim och de andra där uppe i himlen. Jag blev nu ombedd att klä av mig och står snart naken framför tre manliga och två kvinnliga kriminalvårdare. De synar mig och ser alla mina blåmärken. Först nu får jag frågan om jag behöver läkarvård. "Är man med i leken får man leken tåla" säger en av vårdarna.

Påklädd och med följe av fyra stycken vårdare gick vi sedan mot min cell, två vårdare framför och två vårdare bakom mig då jag ansågs som högrisk och våldsam. Jag blir inlåst i min cell och alla mina fem barns ansikten flashade förbi mig, följda av en längtan att få bli kramad av den som jag trodde var min bästa vän i tolv år. Jag började skrika hejdlöst, ropade mina barns namn, min avlidna lillebrors namn och skrek så högt jag kunde "snälla älskade mamma FÖRLÅT!"

Känslor av ro och att få gråta ifred blandas med en ännu större övergivenhetskänsla. När jag i frihet känt dessa känslor har jag hittills skyndsamt tryckt i mig de droger jag kunnat hitta för att fly verkligheten och stänga av känslorna. Det har ju inte ändrat historiens gång utan känslorna har bara lagts på hög till detta tillfälle när de släpptes ut som en exploderande vulkan. Det är denna tidpunkt som jag i efterhand tror var det som förändrade hela min identitet och mina invanda beteendemönster.

Vid liknande händelser tidigare har jag fått hysteriska anfall och slagit sönder allt omkring mig. Det är kanske av den anledningen det är ett stort rött kryss fäst med en magnet på min celldörr. Jag har inte längre någon ork att bli arg. Nu känner jag bara förtvivlan och är så otroligt ledsen. Jag gråter och viskar återigen det som står tatuerat i min hand. Förlåt mamma, förlåt mina barn, förlåt mina bröder för att jag finns till...

Första natten i arresten måste jag ha vaknat en gång i timman, dyngsur av svett. Den första tiden bestod i att avgiftas från

droger jag tagit. Jag vaknade flera gånger per natt av mina egna skrik, genomsvettig. En läkare skrev ut blodtryckssänkande preparat mot abstinens och panikångest, då jag vägrade narkotiska preparat för att trappas ned. Jag drömde om mina barn, min hund som avlidit för länge sedan, alla kom springande emot mig. De nätter jag svettats igenom både kläder och sängkläder och bett om att få byta dessa hänvisades jag bara till dagpersonalen och de stängde av stentofonen så att jag inte kom fram mer.

Behovet av mänsklig kontakt ökade mer och mer. När man häktas beläggs man med restriktioner vilket menas att kontakten med omvärlden begränsas. Man får inte läsa nyhetstidningar, prata med andra, skriva till anhöriga eller umgås med andra intagna. I mitt fall hade jag inte ålagts med restriktioner alls så rättsligt sett kunde jag vistas på gemensam avdelning och samsitta med andra intagna. Redan från första dagen på häktet ansökte jag om att få samsitta och att få komma till ett gemensamhetshäkte. Det skulle ta sex veckor i total avskildhet innan jag kom samman med en annan intagen.

Till slut blev det dags för Förhöret med stort F. Närvarande var representanter för Enheten Grova Brott, min advokat och fyra stycken poliser. Jag delgavs misstanke och rubriceringsändring från grovt våld mot tjänsteman och grovt hot mot tjänsteman till försök till mord x 2. Det var som om en teaterridå föll ner för mina ögon. Hjärtat började slå hårt i bröstet, jag fick svårt att andas, jag började se suddigt och ljuden omkring mig blev till ett dovt eko. Min advokat ansåg självfallet att vi skulle hålla oss till vad som sagts i första förhöret för något försök till mord har ej begåtts.

När jag dagen efter förtvivlad ringer min mor för att berätta om risken att få livstids fängelse svarade min djupt troende mor att jag bara kommer att få den tid som Jesus behöver med mig för att förändra mig. Dessa ord fick jag senare se var starkare än mina egna hopplösa gissningar.

Raoul

[Läs också texten om hur Raoul fick rätt av JO](#) när han anmälde hur han behandlades på häktet.

Foto: IngelaS